

JPKOSKINEN

MARRASKUUN

murhaavat myrskyt

Murhan vuosi

JP Koskinen

Marraskuun murhaavat myrskyt

**CRIME
TIME**

*Kiitokset Suomen Kulttuurirahastolle, joka on tukenut
tämän kirjan kirjoittamista.*

Ensimmäinen painos

© 2025 JP Koskinen

www.jpkoskinen.com

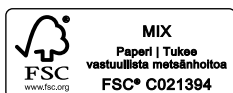
Kannen ulkoasu Marjaana Virta

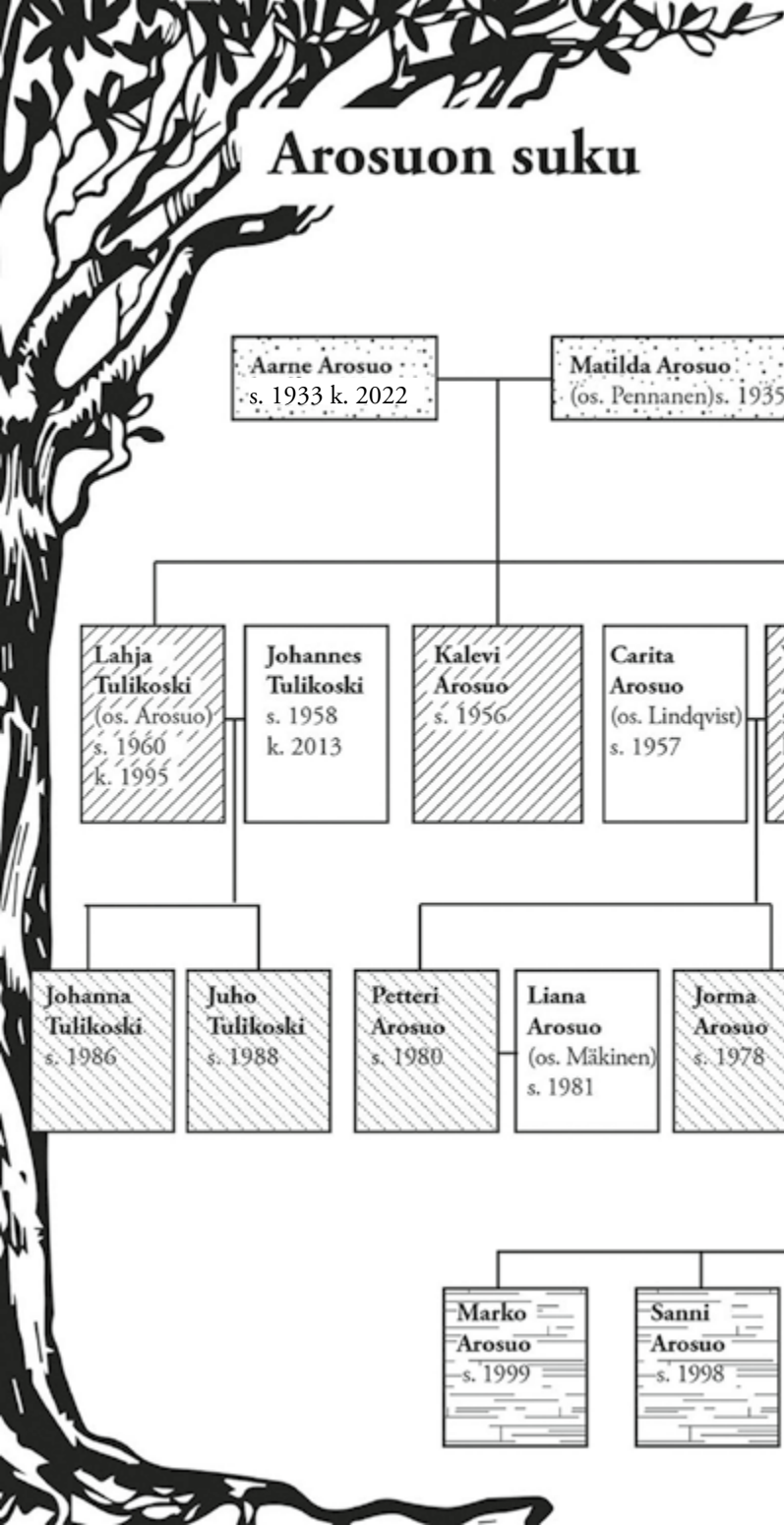
Taitto Noora Ohvo

ISBN: 978-952-850-351-4

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Arosuon suku

Aarne Arosuo
s. 1933 k. 2022

Matilda Arosuo
(os. Pennanen) s. 1935

Lahja
Tulikoski
(os. Arosuo)
s. 1960
k. 1995

Johannes
Tulikoski
s. 1958
k. 2013

Kalevi
Arosuo
s. 1956

Carita
Arosuo
(os. Lindqvist)
s. 1957

Voitto
Arosuo
s. 1954
k. 1989

Johanna
Tulikoski
s. 1986

Juho
Tulikoski
s. 1988

Petteri
Arosuo
s. 1980

Liana
Arosuo
(os. Mäkinen)
s. 1981

Jorma
Arosuo
s. 1978

Anita
Arosuo
(os. Joki)
s. 1978

Marko
Arosuo
s. 1999

Sanni
Arosuo
s. 1998

Reijo
Arosuo
s. 1996

Jokainen tiesi sen, mutta kukaan ei halunnut puhua siitä. Ihminen oli samanlainen elukka kuin kaikki muutkin. Kun jonkin lajin populaatio kasvoi liian suureksi, vaikeudet alkoivat. Taudit levisivät ja osa porukasta tuli hulluksi kuten sopulit, jotka juoksivat kallionkielekkeeltä mereen. Tai ainakin hän oli kuullut, että sopulit tekivät niin, ei hän koskaan ollut sitä nähnyt.

Ihmismassat järsivät kaiken tieltään kuin nälkäiset heinäsirkat. Niityt peitettiin asfaltilla ja meri täyttyi muovipulloista. Mikromuovia löytyi jo ihmisten aivoista, jos heillä ylipäänsä aivoja oli. Jokainen, jolla oli vähänkin rahaa, hankki sen seitsemän takkia ja kymmenet kengät. Mitä sellaisella määrällä teki, hänkin oli tullut toimeen muutamalla kenkäparilla melkein kymmenen vuotta. Ja auto piti olla jokaisella, parhailla kaksi. No, olihan hänelläkin auto, mutta hän tarvitsi sitä hyvä asian puolesta, ei ajellakseen huvikseen maakunnasta toiseen.

Nyt, kun viimeinkin väki alkoi herätä siihen, että luonto ei enää kestänyt ihmislaumojen räsytystä, alkoivat selitykset. Rahalla voitaisiin tämäkin korjata, uusilla keksinnöillä! Mitä hyvää rahalla oli koskaan saatu aikaan, ei yhtään

mitään. Ja keksinnöt olivat kaiken tuhon alku. Ensin suuret valtakunnat olivat rakentaneet mahtinsa orjien varaan, niitähän oli Yhdysvallatkin ollut pullollaan vajaa kaksisataa vuotta aikaisemmin. Sitten keksittiin polttomoottori, ja uudeksi orjaksi saatiin öljy. Nyt ei ruoskittu kenenkään selkänahkaa vaan kuritettiin ilmakehää, yötä päivää ja vuodesta toiseen.

Hiljalleen hän oli huomannut, ettei hän enää edes vihannut ihmisiä. Viha oli tunne, se vaati aktiivista toimintaa. Ihmiset eivät merkinneet hänelle yhtään mitään, heihin oli turha tuhlata energiaa. Hän oli kääntänyt kotonaan peilit ympäri, ettei joutuisi katselemaan edes omaa naamaansa. Ei ollut yksilöitä, oli vain typerä massa, joka tunki päivässä ruokaa suuhunsa yhdeksän miljoonaa tonnia. Hän oli laskenut sen ja jo pelkkä ajatuskin sai hänet voimaan pahoin.

Ehkä hän ei sittenkään ollut vielä päässyt yli vihasta. Sekin suututti häntä. Hän olisi halunnut olla zen tai aave, kulkea välinpitämättömänä vääjäämättömän tuhon keskellä ja katsella, kuinka ihmiset suistuivat kadotuksen kuiluun. Hän tunsu yhä halua auttaa luontoa, kiusaus tuupata muutama ihminen sen rajan yli, joka erotti elävät kuolleista, oli voimakas.

Mitä merkitystä oli muutamalla ihmisellä, kun heitä syntyi joka päivä melkein neljäsataatuhatta lisää. Lopulta rotat tulisivat ja valloittaisivat maan.

II

Pahvilaatikoita oli keittiön lattialla jo kolme ja jokainen niistä oli toinen toistaan pölyisempi. Kiipesin ullakolle etsimään neljättä, jonka isoäiti muisti työntäneensä Vanajan suuntaan avautuvan pyöreän ikkunan yläpuoliselle hyllylle. Tummanruskeiden parrujen välissä risteili hämähäkinseittejä, joihin oli jäänyt jumiin muutama pitkän syksyn elämään harhauttama kärpänen. Yllättävä lämpö oli ollut niille kuin poliitikon vaalilupaus, se tuntui ensin hyvältä mutta johti lopulta kärsimykseen.

En löytänyt hyllyltä muuta kuin vanhan tulitikkua, jossa oli kolme poltettua tikkua. Ikkunasta näkyi marraskuun syliinsä kietoma maisema ja Vanajan toisella puolella seisova Hämeen linna. Joku oli uskaltanut vielä melomaan järvelle, ja kanootti viilsi tumman viivan tyynen veden pintaan. Lumesta sen paremmin kuin jäästä ei ollut tietoaakaan.

Isoäiti oli soittanut ja pyytänyt minua luokseen Rautatienkadulle. Hän halusi etsiä enoni Voiton jälkeensä jättämät laatikot, koska olin kysellyt niistä muutamaan kertaan. Olin vuosien ajan selvittänyt Voiton mysteeriksi jäänyttä kuolemaa ja minusta alkoi tuntua, että aloin hiljalleen saada

asioita selville. Toinen enoni Kalevi Arosuo ei erityisemmin ollut arvostanut ponnistelujani. Jotakin läheisestä suhteestamme kertoi sekin, että puhuttelin häntä aina sukunimellä, vaikka olin auttanut häntä yksityisetsivän hommissa jo vuosikausia.

Ullakolla vallitsi aavemainen rauha. Isoäiti asui talossa yksin ja sen huoneet aikoinaan täyttäneistä viidestä ihmisestä oli elossa enää kaksi. Isoäiti oli menettänyt kaksi kolmesta lapsestaan, sillä Voiton tavoin äitini oli kuollut onnettomuudessa. Isoisä oli muutama vuosi aikaisemmin eksynyt muistoihinsa lopullisesti ja unohtanut, että ihmisen piti hengittää. Ilman minua ja serkkujani Jormaa sekä Petteriä isoäiti olisi tuskin saanut asioitaan hoidettua, sillä Arosuo ei ollut sentimentaalista ihmistyyppiä. Toki hän auttoi äitiään, jos tämä oli kuolemassa, mutta pienemät hädät eivät saaneet häntä liikkeelle. Siskoni Johanna oli yhä Ukrainassa tai ties missä, hänestä oli apua vain henkisesti.

En jaksanut koluta ullakkoa sen tarkemmin. Sopivaa pahvilaatikkoa ei näkynyt missään ja minun oli muutenkin vaikea uskoa, että Voiton tavaroita oli enää jäljellä kolmea kenkälaatikollista enempää. Kolistelin portaat alas ja suunnistin keittiöön, jossa isoäiti istui pöydän ääressä. Hän oli nostellut laatikot pöydälle, vaikka olin erikseen kieltänyt häntä tekemästä sitä.

– Löysitkö mitään?

– En. Minähän sanoin, että anna noiden olla lattialla. Turhaan niitä nostelit, kun sinua muutenkin huimaa.

– Höpsis. Eihän nämä edes painaneet mitään.

Isoäiti oli avannut kaikki laatikot eikä niissä tosiaan ollut sisällä kuin sekalaista rojua. Yhdessä laatikossa oli Voiton

muovisia pikkuautoja, jotka aika ja hiekka olivat kuluttaneet nuhjuisiksi. Toisessa laatikossa oli nippu vanhoja valokuvia ja koulutodistuksia, jotka eivät minua suuremmin kiinnostaneet. Kolmannessa laatikossa oli muutamia pulleita kirjekuoria, joiden ympäri oli kieputeltu kuminauhoja.

– Siinä ne nyt ovat. Voitto toi minulle kesällä -88 noita kuoria, vaikka sanoin, etten tarvitse niitä. Aarne tienasi hyvin ja minullakin oli ihan hyvä palkka. Mutta Voitto oli Voitto. Poika vain virnisteli ja sanoi, että kyllä sukanvarressa pitää olla muutakin kuin sääriluu.

Poimin pulleimman kuoren laatikosta ja hapero kuminauha mureni palasiksi. Kuori oli kellastunut mutta sen sisällä olevat setelit eivät. Ruskeissa viisikymppisissä komeli Alvar Aallon profili. Selasin nippua ja äkkiseltään siinä oli kuutisenkymmentä seteliä.

– Tässä on kolmetuhatta vanhaa markkaa, sanoin.

– Niinkö paljon? En minä koskaan avannut noita. Ajattelin, että Voitto hakee ne takaisin, kun suurin into haihtuu. Sitten ne vain unohtuivat. Tuskin niillä enää mitään arvoa on, kun euroilla on pelattu jo iät ja ajat, isoäiti sanoi ja kaatoi termoskannusta kahvia kuppiinsa.

Tiesin kyllä, millä tavalla Voitto oli rahat ansainnut, mutta en viitsinyt arvailla, tiesikö isoäiti sitä. Matilda Arosuo ei ollut tyhmä, mutta viisautta oli myös se, ettei udellettu liikoja. Päätin olla koskematta kahteen muuhun kuoreen, vaikka toisesta pilkkotti vihreää. Sen verran vanhoista rahoista tiesin, että siellä oli luultavasti satasia.

– Minusta tuntuu, että on parasta laittaa nämä takaisin johonkin piiloon. Ja serkkupojille tästä laatikosta ei kannata kertoa mitään, Jormahan saisi slaagin, kun näkisi näin paljon rahaa, jota ei voi vaihtaa enää euroiksi. Kai

näillä jokin keräilyarvo on, mutta se tuskin on kovin kummoinen.

– Kyllä sinä ne voit viedä mennessäsi. Mitä minä niillä teen? Arvokkaampia nämä Voiton vanhat pikkuautot minulle ovat.

Isoäidin sanoissa kalskahti suru, mutta siihen oli turha jäädä enää kiinni.

– En minä näitä ota. Minä jemmaan ne tuonne ullakolle niin, ettei kukaan löydä niitä, sanoin ja asettelin kuoren takaisin laatikkoon.

Laitoin kannen kiinni ja nostin laatikon lattialle tuolin jalan viereen. Isoäiti huokaisi ja ojensi minulle pullalautasta. Hänen kätensä vapisi hiukan, vaikka lautanen ei ollut kovin painava. Otin voisilmäpullan ja haukkasin siitä palasen.

– Sinun kanssa minä en ala väitellä. Olet melkoinen jääräpää välillä, ihan niin kuin Kalevi. Miten teillä muuten on ne työt sujuneet, onko se Kalevi sinun apuna enää ollenkaan?

Kerroin kautta rantain, kuinka herra Arosuo oli siirtynyt hommista taka-alalle ja auttoi minua vain satunnaisesti. Rehellisesti sanoen en edes tiennyt, mitä hän puuhasi. Toimiston laskut hän maksoi, ja minä sain nykyään pitää kaksi kolmasosaa siitä, mitä jutut tuottivat. Toki sekin osuus oli usein kaksi kolmasosaa nollasta.

– Minä olen yhä vaan sitä mieltä, että sinä hukkaat aikaasi siihen Kalevin touhuun. Hän oli ihan pienestä pitäen kaikkien arvoitusten ystävä ja kova poika seuraamaan rikosjuttuja. Kaikki tuommoinen poliisitouhu oli hänellä verissä. Sinulla on liian pehmeä luonne tuollaiseen touhuun, varsinkin kun se on nykyään yhä vaarallisempaa, isoäiti sanoi.

– Katsotaan nyt, miten asiat edistyvät. Ehkä keksin pian jotain muuta tekemistä. Vaikka en ihan niin kova luu ole kuin enoni, tykkään kuitenkin auttaa ihmisiä. Maailma on täynnä kaikenlaista vääryyttä, sen olen ainakin oppinut. Jonkun täytyy pitää sorrettujenkin puolta.

Isoäiti ei alkanut intää sen enempää. Hän puhui kaikkea yleistä terveyskeskuskäynneistään lähtien ja huomasi, että olin suuren osan jutuista jo kuullut. Kun ikää tuli lisää, maailma alkoi kaventua. Paikkoja kolotti, ei päässyt liikkumaan ja kun ei päässyt liikkumaan, pian ei jaksanutkaan liikkua. Vanhuus oli kuin luiska, joka jyrkkeni joka hetki. Jos halusi pysyä edes paikoillaan, piti ponnistella jatkuvasti yhä enemmän, muuten valui väijäämättä kohti pimeyttä. Lopulta ei enää jaksanut, ja se oli meno.

Parin santsikupillisen jälkeen aloin tehdä lähtöä. Kävin viemässä rahalaatikon ullakon pimeimpään nurkkaan kattoparrun päälle. Tiesin kyllä, että Jorma saattoi nuohota paikkoja käydessään vierailulla, mutta tuskin hänkään jokaista loukkoa kolusi. En voinut viedä Voiton rahoja kotiin, varsinkaan kun tiesin, kuinka ne oli hankittu.

Marraskuun iltapäivät olivat jo niin synkkiä, että porrasanteella isoäiti sytytti ulkovalon, jotta olisi nähnyt halata minua.

– Älä nyt rehki liikaa. Ja soita sille Kaleville, jos tarvitset apua. Ei kai se poika voi noin vain jättää sinua pulaan, isoäiti sanoi.

– Eno on jo aika kypsä poika, seuraavat pyöreät ovat seitsenkymppiset. En minä häntä voi eläkkeeltä töihin kiskoa.

– Herra isä, onko se jo niin vanha? No, menhän varovasti nyt. Rautatienkadulla on vielä monttuja valokaapelin

kaivajien jäljiltä. Kaapeliukot eivät koskaan korjanneet katua kunnolla, isoäiti manasi.

Lupasin olla varovainen ja rahistelin pihan poikki kadulle. Näin silmänurkastani, kuinka ulkovalo sammui. Pimeys syöksyi vanhan talon kimppuun kuin nälkäinen susi.

III

Minulla oli niin monia keskeneräisiä asioita, että jos olisin ajatellut niitä kaikkia yhtä aikaa, pääni olisi räjähtänyt. Onneksi olin oppinut lokeroimaan mieleni ja kykenin juoksemaan laput silmillä kuin levoton ravihevonen. Rakas ystäväni Heli oli usein muistuttanut minua, että kun oli asiantuntija kaikessa, ei lopulta osannut mitään kunnolla. Se oli varmasti totta, ainakin muiden ihmisten kohdalla.

Minulle oli tarjottu juttua, mutta jostakin syystä epäroin ottaa sitä vastaan. Tuukka Mörttinen oli soittanut minulle ja jättänyt ääniviestin. Sekavasta selostuksesta ei paljoa irronnut, mutta hän mainitsi, että Sanni Arosuo oli suositellut minua. Tuukka sanoi liikkuvansa Sannin kanssa samoissa piireissä, enkä ollut varma, oliko se uhka vai mahdollisuus. Muistin hyvin kuinka Sanni oli toiminut Vapaan ilveksen riveissä tavoitteena lopettaa ystäviensä kanssa turkistarhaus. Projekti ei ollut päättynyt kovinkaan hyvin, siitä ei ollut minkkien lisäksi selvinnyt kaikki ihmisetkään elossa.

Tuijotin toimiston pöydälle asettamaani puhelinta ja mietin, mitä Arosuo olisi tehnyt. Se ajatuskulku oli lyhyt, sillä jos Tuukalla oli rahaa, hänen juttunsa olisi kiinnostanut

enoani. Hän olisi tutkinut vaikka Luciferin erottamista enkelten joukosta, jos tällä olisi ollut maksaa riittävän suuri ennakko. Raha oli kieltämättä kannustava motiivi kaikkeen. S-marketissa oli vaikea maksaa ostoksiaan periaatteilla, niin pikkusieluisessa maailmassa elimme.

Olin voinut vaivatta pyöritellä asiaa mielessäni iltapäivän puolelle, ellei ulko-ovi olisi kolahtanut. Joku koputti välioveen aivan kuin se olisi ollut haurasta lasia.

– Sisään vaan.

Ovi raottui juuri sen verran, että sen välistä mahtui livahamaan peremmälle. Tulija oli pörröisen kiharakuontalon kanssa melkein kaksi metriä pitkä, ei kovin roteva mutta ei laihakaan. Miehen vihreä maiharitakki oli vähän nuhjuinen ja mustat housut keränneet lahkeisiin rapaa jostakin, mutta muutoin hän oli siisti. Hiusten takia hän vaikutti siltä kuin olisi saanut sähköiskun, eikä suuret, tummat silmät ainakaan heikentäneet mielikuvaa. Ikää hänellä oli jotakin kolmenkymmenen ja neljänkymmenen välissä, olimme varmaankin miltei yhtä nuoria tai vanhoja.

– Oletko sä Juho Tulikoski?

– Olen. Kalevi Arosuo ei ole nyt paikalla. Hän on ter-
vaamassa venettä.

– Mä olen Tuukka Mörttinen. Soitin sulle päivällä, mutta päätin tulla myös käymään. Eikö vene tervata yleensä keväisin? Mörttinen ihmetteli.

– Sitähän minä enolleni sanoin.

Mörttinen istui tuoliin ja yritti saada pitkät jalkansa hyvään asentoon. Ruskeissa vaelluskengissä oli sen verran rapaa, ettei niillä ollut kävelty vain keskustan asfalttikaduilla.

– Ymmärsin viestistäsi, että olet puhunut serkkuni tytären Sannin kanssa.

– Kyllä. Sipuli, siis Sanni, kertoi, että sä ja enosi selvittäte kaikenlaisia vaikeita asioita.

– Se on vähän suhteellista. Joillekin veroilmoitus on vaikea asia, tai aution torin poikki kulkeminen. Toisille on taas vaikea puhua totta tai mennä suoraan asiaan.

Mörttinen nyökytteli ja huomasi, että piikkini oli mennyt kokonaan ohi. Kekkonen oli ehkä ollut oikeassa sanoessaan, ettei järki ja tukka viihtynyt samassa päässä.

– Kyllä, ehdottomasti niin. Mutta mulla ei ole mitään torikammoa. En oikein pelkää mitään, Mörttinen tuumi aivan kuin olisin esittänyt hänelle arvoituksen.

– Mutta jokin ongelma sinulla on. Voitko kertoa siitä minullekin jotain?

Mörttinen sutaisi viljeä hiuksiaan, mutta niitä oli mahdotonta saada parempaan asentoon. Pehko oli kuin ruskeaksi paahtunut hattara.

– Tietysti. On vaan niin vaikea aloittaa, kun asia on outo, ja epä määräinen. Eikä sekään ole ihan totta, etten pelkäisi mitään. Kyllä mä pelkään, mutta en oikein tiedä mitä.

– Jospa kertoisit ensin, mitä et tiedä pelkääväsi vaikka kuitenkin pelkää.

Kuuntelimme hetken toimiston seinäkellon tikitystä ja ehdin ajatella, että elantonsa olisi voinut tienata helpommin, vaikkapa pelaamalla pokeria. Toki se vaati taitoja, joita minulla ei kokemukseni mukaan ollut riittävästi.

– Juttu on aika pitkä. Ja vähän omituinen. Tai paljonkin, Mörttinen kierteli.

– Ehkä kannattaa aloittaa sen kertominen nyt, niin saadaan tarina päätökseen ennen pimeää. Marraskuussa päivät ovat lyhyitä, muistutin.

Mörttinen kiemurteli tuolissaan ja nojasi kyynärpäillä polviinsa. Hän katsoi pöytää eikä minua, ja rohkaisi mielensä.

– Okei. Kun kerran tulin tänne, niin olisi aika tyhmää olla puhumatta mitään. Katsos, isäni Onni oli aikoinaan Saarioisen eläinruokatehtaan turvallisuuspäällikkö. Vierailin siellä pentuna monet kerrat ja siitä mulle jäi kammo siitä lihamyllytoustusta. Mä en voinut sulattaa sitä, että eläimiä jauhettiin toisten eläinten ruoaksi. Kun mä ajattelin, että sama touhu tietysti pätee ihmisten pihveihin, eläimiähän mekin syödään, mä lähdin tälle linjalle, Mörttinen selitti.

– Mille linjalle? Bussikuskiksi vain oikeustieteelliseen lukemaan perintöoikeutta? kysyin.

– Vegaaniksi. Ja suojelemaan ympäristöä, siis luontoa. Faija ei oikein tykännyt siitä, eikä mutsikaan, mutta mä olin jo pienenä aika jääräpäinen. Sitten siinä kävi niin, että faija kuoli 1999 ja se Saarioisen tehdas lakkautettiin pian sen jälkeen. Nythän siinä paikalla on niitä uusia kerrostaloja.

– Mihin isäsi kuoli? Syöpäkö vei? utelin.

– Ei mitään semmosta. Se oli onnettomuus. Siellä oli niitä koneita ja faija oli jäänyt puristuksiin johonkin. Ei sitä saatu edes arkkuun ihan kokonaisena. Jotain huhuja liikkui, ettei siinä ollut kaikki ihan kohdallaan, mutta ne puheet hiljeni äkkiä.

Mörttinen nypläsi peukalontyveään ja hänen katseensa harhaili sen verran, että tiesin hänen lähestyvän asian ydintä.

– Otan osaa. Nuo ovat aina ikäviä juttuja.

– Joo, onhan ne. Mutta kuten sanoin, mä olen mukana näissä luonto- ja ilmastoaktivismitouhuissa, olen ollut jo vaikka kuinka kauan. Voinko mä nyt puhua luotta-

muksella? Ettei mikään tästä valu muiden korviin?

– Tietysti. Mitään murhia en tietenkään voi salata, mutta kaikki muu on täysin luottamuksellista. Jos emme tee sopimusta, unohdan kaiken mitä sanoit, lupasin.

Nyt Mörttinen sai katseensa irti pöydän pinnasta, mutta tuijotti jonnekin ylitseni aivan kuin joku olisi seissyt selkäni takana.

– Meillä on Ruununmyllyntien varressa käytössä sellainen toimitilantapainen halli. Se jää mukavasti vähän piiloon siihen autoliikkeiden katveeseen, kun ne kaikki on siinä kymppitien viereisellä pusikkoituneella hukkapätkällä. Siinä on luonto- ja eläinaktivistien toiminta pyörinyt jo ties kuinka kauan. Sen kiinteistön omistaa joku vanha kapinakenraali, ei meillä muilla ole siitä sen enempää tietoa. Joka tapauksessa se mesta on iso ja tosi sokkeloinen, kun koko halli on jaettu huoneisiin, joita saa ottaa omaan käyttöön.

– Kuulostaa mukavalta. Onhan se hieno juttu, että joku salaperäinen rahoittaja on hyvällä asialla. Tai huonolla, näkökulmasta riippuen, huomautin.

– On se vähän karmivaakin, kun kukaan ei tunne sitä tyyppiä kunnolla. No, joka tapauksessa, mä satuin yks päivä harhailemaan siellä, kun mä etsin punaista maalia. Se on niitä Elokapinan juttuja, joista sä et siis puhu muille.

– En puhu. Kaikki anarkismi on tervetullutta, paitsi sellainen, josta on haittaa. Ikävä kyllä sitä on usein vaikea tietää etukäteen, mutta ymmärrät varmaan, mitä tarkoitan.

Näin Mörttisen ilmeestä, ettei hän ymmärtänyt mutta onneksi hän ei jäänyt miettimään asiaa sen pitempään.

– Niin kai. Mutta mä eksyin semmoiseen huoneeseen, jossa ei ollut kukaan käynyt vähään aikaan. Sen näki hämähäkinseiteistä ja pölystä. Mä rakastan kaikkia

tuommoisia hylättyjä paikkoja ja menin tietenkin tutki-
maan sitä huonetta. Siellä oli jotain... ei hitto soikoon, mä
en pysty sanomaan sitä. Mä en voi vieläkään uskoa sitä,
Mörttinen puuskahti.

Tiesin kyllä, että jotkut tapahtumat saattoivat olla
traumaattisia ja aiheuttivat joillekin fyysisen lukon puhua
asioista. Mörttinen ei vaikuttanut kuitenkaan kovin her-
kältä, ainoastaan vähän hitaasti ajattelevalta. Tapaus alkoi
vaikuttaa niin oudolta, että iltapäivän harmaudenkin kes-
kellä kiinnostukseni heräsi.

– Minulla on ehdotus. Tehdään sopimus ja mennään
yhdessä katsomaan, mistä on kyse. Etumaksu ei ole kovin
kallis, joten jos kaikki on ajanhukkaa, et menetä paljoa-
kaan, ehdotin.

Mörttinen nielaisi pari kertaa ja kumartui eteenpäin.

– Tehdään niin. Jos kaikki on yhä paikoillaan, tiedät
kyllä, etten kuvitellut turhia tai jotain.

Kaivoin lomakkeet pöytälaatikosta ja annoin Mörttisen
lukea ne rauhassa. Kun hän allekirjoitti paperit, aloin jo
hiukan epäillä, olinko sittenkään tehnyt kovin viisaasti.

– Käykö etumaksu MobilePayllä? Se on ekologisin vaihto-
ehto, Mörttinen sanoi.

– Tietysti. Jos enoni olisi paikalla, joutuisimme laske-
maan simpukankuoria.

– Miksi? Mörttinen ihmetteli.

– Niitä käytettiin joskus maksuvälineenä. Toki sekään ei
tainnut olla kovin ekologista.

Mörttinen tuijotti minua otsa kurtussa, joten annoin
hänelle puhelinnumeroni, jotta hän pääsi maksamaan etu-
maksun. Se kävi niin nopeasti ja kivuttomasti, että päätte-
lin kaiken muun käyvän hitaasti ja kivuliaasti. Sillä tavalla

maailmankaikkeus tasoitti asioita, koska keskimäärin kaikki oli hyvin.

– Mennään minun autollani. Se on sähköauto, eikä saastuta yhtään. Voin tuoda sinut takaisinkin, Mörttinen lupasi.

En viitsinyt kysyä, mistä sähkö Mörttisen autoon tuli, sillä hän olisi varmasti sanonut sen tulevan töpselistä. Ulkona tuuli kuitenkin sen verran, että ehkäpä hän illalla pääsi lataamaan autonsa vihreällä tuulivoimalla, jos eläisi niin kauan.

Marraskuun murhaavat myrskyt

Kovat keinot kaivetaan esiin, kun tilinteon hetki lähestyy.

Menneisyyden pitkät varjot eivät säästä ketään, ei edes eläkepäivistä nauttivaa Kalevi Arosuota.

Tuukka Mörttinen tekee kammottavan löydön ja alkaa epäillä, ettei hänen isänsä vuonna 1999 tapahtunut kuolema ollutkaan tapaturma. Juho Tulikoski saa tehtäväksi selvittää, mitä todella tapahtui Saarioisen eläinruokatehtaassa ennen sen purkamista. Luonnonsuojelupiireissä viihtyvällä Mörttisellä on epäilyttäviä kytköksiä radikaaleihin aktivisteihin ja Juho joutuu pian keskelle veristä välienselvittelyä. Hän saa huomata, ettei ihmishenki merkitse maailman pelastusoperaatioissa mitään.

KI 84.2

ISBN 978-952-850-351-4

